

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **T.D.P.**, s místem podnikání A. P. 24/1, O. zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2009/81635-424 ze dne 27. 1. 2010, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2009/81635-424 ze dne 27. 1. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě č. j. OTA-2009/365232/Kr ze dne 15. 9. 2009. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů dle § 140 odst. 4 písm. c), d) a e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni rozhodnutí (dále jen „ZamZ“), jichž se dopustil tím, že umožnil čtyřem cizincům práci bez povolení k zaměstnání a ve vztahu ke třem dalším cizincům nesplnil oznamovací povinnost o jejich zaměstnání, jak je podrobně specifikováno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť skutková zjištění vycházejí z důkazů, které nebyly provedeny v souladu se správním řádem a nebylo je lze jako důkazy ve správním řízení použít. Skutkový závěr správních orgánů vychází toliko z protokolu o kontrole ze dne 18. 3. 2009, který přejímá obsah protokolů o vysvětleních fyzických osob podaných celnímu úřadu, provádějícímu kontrolu v provozovně žalobce. Vysvětlení mají podobnou povahu jako záznamy o podaném vysvětlení dle § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), které nelze k důkazu použít, a rovněž v trestním řízení je využitelnost vysvětlení podaných celním orgánům striktně omezena. Použitelnost protokolu je dle žalobce omezena toliko na příkazní řízení ve smyslu § 150 odst. 2 SŘ.

Ministerstvo práce a sociálních věcí v postavení žalovaného a současný žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobě uvedli, že mají za to, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Z žádného právního předpisu neplyne, že by protokol o kontrole nemohl být použit jako důkazní prostředek. To, že ho správní řád výslovně připouští v příkazním řízení, vede k závěru, že tím spíše je použitelný ve standardním správním řízení. Protokol o kontrole jako způsobilý podklad pro vydání rozhodnutí běžně aprobují i správní soudy (např. Vrchní soud v Praze v rozhodnutí č. j. 6 A 82/93-21 ze dne 27. 8. 1993). Jestliže žalobce v řízení obsah protokolu nijak nezpochybňoval, neměl správní orgán důvod z něj nevycházet či pochybovat o dostatečnosti skutkových zjištění z něj plynoucích. Důkazním prostředkem byl jen protokol o kontrole, nikoli jednotlivé protokoly o podaných vysvětleních. Oba žalovaní zdůraznili, že žalobce nikterak nereagoval ani v rámci kontrolního šetření, ani v prvostupňovém správním řízení, a v druhostupňovém řízení vznesl toliko námitky procesního rázu, věcnou správnost kontrolních zjištění však nezpochybnil.

Věc byla původně vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 5/2010 a následně byla v důsledku změny právní úpravy příslušnosti správních soudů usnesením 8 Ad 5/2010-41 ze dne 10. 1. 2013 postoupena podepsanému soudu.

Podle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Na základě čl. II bod 16 zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přešla s účinností od 1. 1. 2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí k vedení

správních řízení, v nichž jsou projednávány správní delikty podle zákona o zaměstnanosti, na Státní úřad inspekce práce. Státní úřad inspekce práce se tak ode dne 1. 1. 2012 stal rovněž procesním nástupcem ministerstva v soudních řízeních v těchto věcech, a ze zákona tak vstoupil i do postavení žalovaného v nyní projednávané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 89/2012 ze dne 31. října 2012).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že ve dnech 18. 3. 2009 a 25. 3. 2009 provedl Celní úřad Ostrava kontrolu dodržování ZamZ v provozovně žalobce v Ostravě-Třebovicích. Zjištěná porušení ZamZ byla popsána v protokolu o výsledku kontroly ze dne 25. 3. 2009, proti němuž neměl žalobce námitky. Do protokolu o výsledku kontroly byla pojata zjištění z protokolů o podaných vysvětleních pracovníků žalobce v předmětné provozovně. Žalobce nereagoval na žádost celního úřadu o podání zprávy o nápravě zjištěných nedostatků. Spisová dokumentace byla následně předána Úřadu práce v Ostravě, který zahájil řízení ve věci podezření ze spáchání správních deliktů. V prvostupňové řízení žalobce neučinil žádný úkon. Dne 15. 9. 2009 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání tam popsaných správních deliktů a uložena mu pokuta ve výši 190 000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal nemožnost použití kontrolního protokolu jako důkazu a absenci poučení o možnosti přítomnosti tlumočníka. Odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.

Soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že protokol o výsledku kontroly pořízený na základě záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole nelze použít jako důkaz. Jedná se o jiný institut než je záznam o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 SŘ. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že přípustnost použití protokolu o kontrole zakotvenou v § 150 odst. 2 SŘ lze vztáhnout dle interpretační zásady *a minori ad maius* na standardní správní řízení, a to i s ohledem na obecnou zásadu použitelnosti všech skutečností jako podkladu pro vydání rozhodnutí dle § 50 SŘ, ledaže tyto skutečnosti jsou výslovně vyloučeny (jako např. v § 137 odst. 4 SŘ). Ostatně i správní judikatura konstantně a dlouhodobě připouští protokol o výsledcích kontroly jako důkaz (kromě již zmíněného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 82/93-21 ze dne 27. 8. 1993 srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 21/2007-80 ze dne 30. 5. 2008 či č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014). Žalobce sice správně poukazuje na rizika spojená s postupem pořizování protokolů o kontrole, kdy účastník nemá též práva jako při standardním správním řízení, nicméně tato rizika není důvod eliminovat takovým krajním opatřením, jako je vyloučení protokolu z podkladů pro vydání rozhodnutí. Uvedená rizika spojená s procesními deficity při podávání vysvětlení při provádění kontroly jsou eliminována tím, že protokol sám o sobě je napadnutelný námitkami a v navazujícím správním řízení o deliktu je navíc podroben hodnocení spolu s dalšími důkazy, které jej mohou vyvracet. Pokud správní soudy kritizují správní orgány za použití protokolu o výsledku kontroly jako jediného podkladu pro vydání rozhodnutí deliktu, pak tak činí

vždy v situaci, kdy ze strany žalobce je napadána věcná správnost kontrolních zjištění a tyto námitky jsou podloženy jinými důkazními návrhy. V projednávané věci však k ničemu takovému nedošlo. Žalobce nikdy nezpochybnil věcnou správnost kontrolních zjištění, a ve spisovém materiálu není nic, co by uvádělo správní orgán do pochybností ohledně správnosti a úplnosti zjištěného skutkového stavu na podkladě kontrolního protokolu.

K námitce žalobce vznesené u jednání dne 15. 4. 2014, že z protokolu nevyplývá prokázání soustavnosti nelegální práce, soud poznamenává, že se touto námitkou nemohl zabývat, neboť byla uplatněna opožděně. S ohledem na to, že uvedená námitka nemá žádného (byť minimálního) předobrazu v původně podané žalobě, dospěl soud k závěru, že byla uplatněna v rozporu se zásadou koncentrace zakotvenou v § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto je nepřípustná.

Žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 15. dubna 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu